

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. balandžio 25 d. (*)

„Valstybės sąsipareigojimų nevykdymas – Apmokestinimas – Direktyva 2006/112/EB – 11 straipsnis – Nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos galimybę sudaryti asmenų grupę, kuri gali būti laikoma atskiru PVM apmokestinamuoju asmeniu, turi tik finansų ir draudimo sektoriaus žmonės“

Byloje C-480/10

dėl 2010 m. spalio 5 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl sąsipareigojimų nevykdymo

Europos Komisija, atstovaujama R. Lyal, K. Simonsson, A. Nijenhuis, I. Koskinen, K. Walkerová ir P. Němečková, nurodžiusi adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Švedijos Karalystę, atstovaujamą A. Falk ir S. Johannesson, nurodžiusi adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

atsakovė,

palaikomą

Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo SC G. Clohessy ir BL N. Travers,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos H. Leppo,

stojusi šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro ketvirtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis L. Bay Larsen, teisėjai J.-C. Bonichot, C. Toader, A. Prechal ir E. Jarašinas (pranešėjas),

generalinis advokatas N. Jääskinen,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį ir įvykus 2012 m. rugsėjo 6 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2012 m. lapkričio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimas

1 Ieškiniu Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad sudariusi galimybę sudaryti asmenų grupę, kuri gali būti laikoma atskiru pridėtinių vertės mokesčiu apmokestinamu

asmeniu (toliau atitinkamai – PVM grupė ir PVM), tik finansų ir draudimo paslaugų teikėjams, Švedijos Karalystė nevykdo sąsipareigojimų pagal 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvą 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1; toliau – PVM direktyva).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

2 PVM direktyvos 11 straipsnyje nustatyta:

„Pasikonsultavusi su patariamuoju [PVM] komitetu, kiekviena valstybė narė gali atskiru apmokestinamuoju asmeniu laikyti tos valstybės narės teritorijoje steigusius asmenis, kurie, būdami teisiškai savarankiški, yra glaudžiai susiję finansiniais, ekonominiais ir organizaciniais ryšiais.

Valstybė narė, pasinaudodama pirmoje pastraipoje numatyta galimybe, gali patvirtinti visas priemones, kurių reikia siekiant užkirsti kelią mokesčio slėpimui ar vengimui pasinaudojant šia nuostata.“

Švedijos teisė

3 Įstatymo dėl pridėtinės vertės mokesčio Nr. 1994:200 (*Mervärdesskattelagen*, toliau – PVM įstatymas) 6 skyriaus 1 straipsnyje numatyta:

„Taikant šio įstatymo nuostatas, du ar daugiau ūkio subjektų šiame skyriuje nurodytomis aplinkybomis gali būti laikomi atskiru ūkio subjektu (PVM grupe) ir tos PVM grupės vykdoma veikla gali būti laikoma atskira veikla.“

4 Šio įstatymo 6a skyriaus 2 straipsnyje patikslinama:

„PVM grupė gali sudaryti tik:

- 1) mokesčių inspekcijos stebimi ūkio subjektai, vykdytys veiklą, kuri neapmokestinama dėl to, kad pagal 3 skyriaus 9 arba 10 straipsnius su ta veikla susijusi apyvarta yra neapmokestinama; ir
- 2) ūkio subjektai, kurių pagrindinė paskirtis yra tiekti prekes ar teikti paslaugas šio straipsnio 1 punkte nurodytiems ūkio subjektams; arba
- 3) ūkio subjektai, kurie yra komisionieriai ir komitentai, susaistyti atstovavimo ryšiais, kaip antai minimais įstatymo dėl pajamų mokesčio (1999:1229) 36 skyriuje.“

5 Pagal PVM įstatymo 3 skyriaus 9 straipsnį bankinės ir finansų paslaugos bei operacijos, kuriomis vykdoma prekyba vertybiniais popieriais ir akcijomis ar panašūs sandoriai, yra neapmokestinami.

6 Be to, pagal to paties įstatymo 3 skyriaus 10 straipsnį neapmokestinamas ir draudimo bei perdraudimo paslaugų teikimas. Iš visų minėtų nuostatų galima daryti išvadą, kad iš esmės tik finansų ir draudimo sektoriaus žmonės gali sudaryti PVM grupę.

Ikiteisminis procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

7 Manydama, kad PVM įstatymo nuostatos prieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui tiek, kiek schema, susijusi su PVM grupe, taikoma tik finansų ir draudimo paslaugų teikėjams, 2008 m. rugsėjo 23 d. Komisija pateikė oficialų pranešimą Švedijos Karalystei ir paprašė pateikti savo

pastabas.

8 2008 m. lapkričio 19 d. atsakyme ? oficial? pranešim? Švedijos institucijos tvirtino, kad PVM ?statymo nuostatos neprieštarauja PVM direktyvai.

9 Nepatenkinta šiuo atsakymu, 2009 m. lapkričio 20 d. Komisija pareišk? pagr?st? nuomon?, ? kuri? Švedijos Karalyst? atsak? 2010 m. sausio 20 d. laišku, kuriame pabr?ž? toliau palaikanti savo pozicij?, nurodyt? atsakyme ? oficial? pranešim?.

10 Tokiomis aplinkyb?mis Komisija nusprend? pareikšti š? ieškin?.

11 2011 m. vasario 15 d. ir liepos 6 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimis Suomijos Respublikai ir Airijai buvo leista ?stoti ? byl? palaikyti Švedijos Karalyst?s reikalavim?.

D?I ieškinio

D?I priimtinum

Šali? argumentai

12 Švedijos Karalyst? nurodo, kad ieškiniui pagr?sti Komisija remiasi vienodo poži?rio principu, o pagr?stoje nuomon?je ji tvirtino, kad jos pateikiamas PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimas grindžiamas mokes?i? neutralumo principu. Triplike Švedijos Karalyst? teigia, kad taip gin?o dalykas buvo išpl?stas, taigi ir pakeistas.

13 Suomijos Respublika mano, kad iš ikiteismin?s proced?ros ir šio ieškinio negalima aiškiai nustatyti, ar Komisija kaltina Švedijos Karalyst? d?I mokes?i? neutralumo principo ar vienodo poži?rio principo pažeidimo. Ji primena, kad pagal Teisingumo Teismo praktik?, pirma, pagrindin?s teisin?s ir faktin?s aplinkyb?s, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi b?ti aišk?s ir suprantami iš paties ieškinio teksto ir, antra, gin?o dalykas apibr?žiamas ikiteismine proced?ra, tod?I turi b?ti pagr?stas tais pa?iais motyvais ir pagrindais kaip ir pagr?sta nuomon?.

14 Atsakydama ? šiuos argumentus Komisija tvirtina, kad teisin?s ir faktin?s aplinkyb?s, kuriomis grindžiamas ieškinys, aiškiai ir suprantamai matyti iš jos ieškinio. Negin?ydama, kad finans? ir draudimo sektoriuje veikt? vykdan?ios Švedijos ?mon?s nekonkuruoja su kitomis Švedijos ?mon?mis, veikian?iomis kituose sektoriuose, ji pripaž?sta, jog mokes?i? neutralumo principas, kuriuo r?m?si ikiteismin?je proced?roje, netaikomas nagrin?jamu atveju. Ta?iau ji mano, kad ieškiniui pagr?sti pateikusi argument?, pagr?st? vienodo poži?rio principo pažeidimu, ji neišpl?t? ir nepakeit? gin?o dalyko apibr?žto pagr?stoje nuomon?je.

Teisingumo Teismo vertinimas

15 Primintina, kad pagrindin?s teisin?s ir faktin?s aplinkyb?s, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi aiškiai ir suprantamai išplaukti iš paties ieškinio teksto (žr., be kita ko, 2011 m. kovo 24 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispanij?*, C-400/08, Rink. p. I-1915, 36 punkt? ir jame nurodyt? teismo praktik?). Šiuo atveju Komisijos ieškinys, iš kurio aiškiai matyti, kad jis grindžiamas ne mokes?i? neutralumo principo, o vienodo poži?rio principo pažeidimu, atitinka š? reikalavim?.

16 Taip pat primintina, kad pagal nusistov?jusi? teismo praktik? SESV 258 straipsnio pagrindu pareikšto ieškinio dalyk? apibr?žia šioje nuostatoje numatyta ikiteismin? proced?ra. Taigi ieškinys turi b?ti grindžiamas tais pa?iais motyvais ir pagrindais kaip ir pagr?sta nuomon?. Ta?iau šis reikalavimas negali reikšti, kad kiekvienu atveju pagr?stos nuomon?s rezoliucin?je dalyje nurodyti kaltinimai ir ieškinio reikalavimai privalo visiškai sutapti, su s?lyga, kad pagr?stoje nuomon?je apibr?žtas gin?o dalykas nebuvo išpl?stas arba pakeistas (žr., be kita ko, 2002 m. liepos 11 d.

Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-139/00, Rink. p. I-6407, 18 ir 19 punktus ir 2010 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-458/08, Rink. p. I-11599, 43 ir 44 punktus).

17 Be to, pagal nusistovėjusio teismo praktikos mokesčių neutralumo principas yra vienodo požiūrio principo, kuriuo reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, nebent tai objektyviai pateisinama, išraiška PVM srityje. Vis dėlto, nors mokesčių neutralumo principo pažeidimas yra galimas tik tarp konkuruojančių ūkio subjektų, bendrojo vienodo požiūrio principo pažeidimas mokesčių srityje gali pasireikšti ir kitais ūkio subjektų, kurie iš esmės nebūtinai yra konkurentai, tačiau vis dėlto yra kitais aspektais panašioje padėtyje, diskriminacijos būdais (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Marks & Spencer*, C-309/06, Rink. p. I-2283, 49 ir 51 punktus).

18 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad mokesčių srityje vienodo požiūrio principas nesutampa su mokesčių neutralumo principu. Todėl ieškinyje tvirtinama, kad PVM įstatymas tiek, kiek pagal jį galimybė sudaryti PVM grupę turi tik finansų ir draudimo sektoriaus ūmonas, yra nesuderinamas su vienodo požiūrio principu, nors pagrįstoje nuomonėje šiuo atžvilgiu rėmiasi mokesčių neutralumo principu, Komisija išplėtojo ginčo dalyką.

19 Todėl Komisijos ieškinys nepriimtinas tiek, kiek jis grindžiamas vienodo požiūrio principo pažeidimu. Likusi ieškinio dalis priimtina.

Dėl esmės

Šalių argumentai

20 Komisija mano, kad Švedijos PVM įstatymo nuostatos prieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui tiek, kiek jį taikymo sritis apima tik finansų ir draudimo sektoriaus ūmones.

21 Ji tvirtina, kad nacionalinė schema, susijusi su PVM grupėmis, turi būti taikoma visoms toje valstybėje narėje steigtomis ūmonoms, neatsižvelgiant į jų vykdomos veiklos rūšį. Iš tiesų, anot Komisijos, kadangi bendra PVM sistema yra vienoda, nustatant specialią schemą šioje sistemoje ji iš esmės turi būti taikoma bendrai.

22 Tokia PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimo pagrindžia pats šios nuostatos tekstas, kuriame nėra nieko, kas rodytų, kad valstybės narės gali taikyti jos numatytą schemą tik tam tikro sektoriaus ūmonoms. Be to, jis atitinka šios nuostatos tikslą, nurodytą pasiūlymo [COM(73) 950 final], kuriuo remiantis buvo priimta 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyva 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčių sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23), motyvuojamoje dalyje siekiant supaprastinti administravimą ar kovoti su piktnaudžiavimu leisti valstybėms narėms nelaikyti atskirais apmokestinamais asmenimis tų asmenų, kurių savarankiškumas yra vien teisinis.

23 Be to, nors Komisija pripažįsta, kad nagrinėjamu atveju neatrodo, jog mokesčių neutralumo principas būtų taikomas, ji tvirtina, kad Švedijos schema, susijusi su PVM grupėmis, vis dėlto prieštarauja vienodo požiūrio principui. Iš tiesų dėl šios schemos palankiau vertinamos finansų ir draudimo sektoriaus ūmonos, palyginti su ūmonėmis, veikiančiomis kituose sektoriuose. Komisija pažymi, kad Švedijos Karalystė neįrodė, nei kad finansų ir draudimo sektoriaus ūmonių padėtis nėra panaši, palyginti su kitų sektorių ūmonių padėtimi, nei kad minėtos schemos taikymas tik šioms ūmonoms yra objektyviai pateisinamas.

24 Švedijos Karalystė ginėja sąsąsą, kuriuo ji kaltinama. Anot jos, Švedijos PVM įstatymo nuostatos neprieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui.

25 Pirmiausia ji nurodo, kad remdamasi PVM direktyvos 11 straipsniu 1998 m. suteiktą galimybę finansų ir draudimo sektoriaus įmonių sudaryti PVM grupes. Manoma, kad tai principo, pagal kurį visi apmokestinamieji asmenys atliekami sandoriai yra apmokestinami, išimtis, ji nustatė šią galimybę tik sritims, kuriose to labiausiai reikėjo. Taigi ji nusprendė, kad PVM grupė gali sudaryti kredito įstaigos, investicijų bendrovių, draudimo įmonių, įmonių, vykdančių neapmokestinamą finansinę veiklą, ir įmonių, kurios iš esmės tiekia prekes ir teikia paslaugas finansų įmonių.

26 Šios galimybės suteikimas finansų ir draudimo sektoriui buvo laikomas labai tinkamu dėl to, kad šio sektoriaus įmonių veikla dažnai yra paskirstyta keliems skirtingiems juridiniams asmenims. Kadangi tarp tos pačios grupės bendrovių sandoriai vykdomi dažnai ir finansų įmonių iš esmės vykdo neapmokestinamą veiklą, grupės vidaus sandorių apmokestinimo PVM našta šiame sektoriuje būtų labai didelė. Šios įmonės turėtų labai konkuruoti su įmonėmis, steigtomis kitose valstybėse. Be to, siekiant užkirsti kelią sukčiavimui ir mokesčių vengimui pagal PVM direktyvos 11 straipsnio antrą pastraipį galimybę sudaryti PVM grupę buvo apribota taip, kad apimtų įmones, kurios yra tiesiogiai ar netiesiogiai stebimos mokesčių inspekcijos ir kurioms dėl to taikoma viešosios kontrolės sistema.

27 Priešingai nei Komisija, Švedijos Karalystė mano, kad PVM direktyvos 11 straipsnį reikia aiškinti taip, jog šia nuostata leidžiama, kad nacionalinė schema, susijusi su PVM grupėmis, būtų taikoma tik įmonių, priklausančių tam tikram sektoriui.

28 Iš tiesų, kadangi bendra PVM sistema yra vienoda sistema, pagrįsta pagrindiniu bendro ir visuotinai taikomo PVM principu, PVM direktyvos 11 straipsnis yra nukrypti leidžiančios nuostatos pobūdžio, nes pagal ją įmonių grupėje atliekami sandoriai gali būti neapmokestinami. Taigi šis straipsnis reikia aiškinti siaurai.

29 Nei iš PVM direktyvos 11 straipsnio teksto, nei iš jo tikslų nematyti, kad valstybei narei taikant šią nuostatą galimybę priklausyti PVM grupei turi būti suteikiama visoms jos teritorijoje steigtomis įmonių. Pirma, kadangi šioje nuostatoje nėra patikslinimo, tai šiuo atžvilgiu patvirtina valstybių narių diskreciją tiksliau apibrėžti jos teritorijoje steigtus asmenis, kuriems suteikiama ši galimybė. Antra, administracinio supaprastinimo ir kovos su piktnaudžiavimu tiksliai netaikomi visoms įmonių, ir suteikus visiems galimybę sudaryti PVM grupę išaugtų piktnaudžiavimo pavojus, o tai prieštarautų vienam iš siekiamų tikslų.

30 Be to, Švedijos PVM įstatymas neprieštarauja nei mokesčių neutralumo principui, nei vienodo požiūrio principui. Iš tiesų, pirma, kadangi finansų ir draudimo sektoriaus įmonių konkuruoja tik tarpusavyje, šiuo įstatymu neiškraipoma konkurencija. Antra, šią įmonių padėtį nėra panaši kitų sektorių įmonių padėtis. Be to, galimybės sudaryti PVM grupę ribojimas pagrįstas objektyviomis priežastimis.

31 Kaip ir Švedijos Karalystė, Suomijos Respublika mano, kad PVM direktyvos 11 straipsnio tekstas neleidžia šios nuostatos aiškinti taip, jog schema, susijusi su PVM grupėmis, turi būti taikoma visuotinai. Ji mano, kad Švedijos PVM įstatymas taip pat atitinka bendros PVM sistemos vienodumo tikslą, o Komisijos pateiktas minėto 11 straipsnio aiškinimas jo neatitinka, nes šiuo tikslu reikalaujama, kad PVM direktyvoje leidžiamą specialią schemą, kuriomis nukrypstama nuo jos bendrą nuostatą, taikymo apimtį būtų kuo labiau ribojama. Anot jos, schemas, susijusios su PVM grupėmis, taikymo srities ribojimui negali būti taikoma jokia kita sąlyga, nei sąlyga laikytis mokesčių neutralumo principo. Taigi šios schemas nustatymu tik finansų ir draudimo sektoriaus

mon?ms neprieštaraujama nei šiam principui, nei bet kuriuo atveju vienodo požiūrio principui.

32 Suteikus galimybę pateikti pastabas žodžiu per posėdį Airija tvirtino, kad PVM direktyvos 11 straipsnyje neįtvirtinta išimtis ir kad jame nenustatytos pareigos valstyboms narėms.

Teisingumo Teismo vertinimas

33 Kadangi Švedijos Karalystės sąsipareigojimų nevykdymas, kuriuo ji kaltina Komisija, priklauso nuo PVM direktyvos 11 straipsnio, dėl kurio šalys išreiškė skirtingas pozicijas, aiškinimo, pirmiausia primintina, kad siekiant nustatyti Sąjungos teisės nuostatos taikymo apimtį reikia atsižvelgti ir į jos formuluotę, kontekstą ir tikslus. Be to, laikantis vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų, tuomet, kai Sąjungos teisės nuostatos aiškiai nenurodo valstybių narių teisės, taikomos norint nustatyti jų prasmę ir apimtį, jos reikšmę visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai (2009 m. spalio 29 d. Sprendimo *NCC Construction Danmark*, C-174/08, Rink. p. I-10567, 23 ir 24 punktai).

34 Siekiant vienodai taikyti PVM direktyvų ypač svarbu, kad jos III antraštinėje dalyje pateikiama „apmokestinamojo asmens“ sąvoka būtų aiškinama autonomiškai ir vienodai. Šiomis aplinkybėmis toks PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimas valstyboms narėms yra privalomas, neatsižvelgiant į schemos, kuri jame numatyta, neprivalomą pobūdį, siekiant išvengti, kad įgyvendinama ši schema būtų skirtingai taikoma skirtingose valstybėse narėse.

35 Šiuo klausimu iš PVM direktyvos 11 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad pagal ją kiekviena valstybė narė gali atskiru apmokestinamuoju asmeniu laikyti tos valstybės narės teritorijoje įsisteigusius asmenis, kurie, būdami teisiškai savarankiški, yra glaudžiai susiję finansiniais, ekonominiais ir organizaciniais ryšiais. Šiame straipsnyje nėra nustatytas jokių kitų jo taikymo sąlygų (2013 m. balandžio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-85/11, 36 punktas). Jame taip pat nenumatyta galimybė valstyboms narėms taikyti kitas sąlygas tokio subjektams, kaip antai vykdyti tam tikros rūšies veiklą ar priklausyti tam tikram veiklos sektoriui, kad jie galėtų sudaryti PVM grupę.

36 Nei iš PVM direktyvos 11 straipsnio teksto, nei iš jo konteksto, t. y. minėtos direktyvos III antraštinės dalies, nematyti, kad minėtas straipsnis yra nukrypti leidžianti ar speciali nuostata, kuri turi būti aiškinama siaurai, kaip siūlo Švedijos Karalystė ir Suomijos Respublika.

37 Dėl PVM direktyvos 11 straipsniu siekiamų tikslų iš Komisijos pasiūlymo, kuriuo remiantis buvo priimta Šeštoji direktyva 77/388, motyvuojamosios dalies matyti, kad priimdamas jos 4 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą, kuri buvo pakeista minėtu 11 straipsniu, Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo leisti valstyboms narėms sistemiškai nesieti apmokestinamojo asmens statuso tik su vien teisine savarankiškumo sąvoka arba siekiant administracinio supaprastinimo, arba norint išvengti kai kurių piktnaudžiavimo atvejų, pavyzdžiui, monės padalijimo keliems apmokestinamiesiems asmenims, ketinant pasinaudoti specialia schema (minėto Sprendimo *Komisija prieš Airiją* 47 punktas).

38 PVM direktyvos 11 straipsnio antroje pastraipoje valstyboms narėms taip pat leidžiama imtis visų priemonių, kurių reikia siekiant užkirsti kelią galimam mokesčių slėpimui ar vengimui pasinaudojant šio straipsnio pirma pastraipa. Tačiau tokių priemonių gali būti imamos tik laikantis Sąjungos teisės. Taigi tik su šia sąlyga valstybės narės gali apriboti minėtame 11 straipsnyje numatytos schemos taikymą, siekdamos kovoti su sukčiavimu ar mokesčių vengimu.

39 Nagrinėjamu atveju, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 26 punkte, Švedijos Karalystė tvirtina, kad, siekdama užkirsti kelią sukčiavimui ir mokesčių vengimui, ji nusprendė, jog pagal PVM direktyvos 11 straipsnio antrą pastraipą sudaryti PVM grupę gali tik monės, kurios yra

tiesiogiai ar netiesiogiai stebimos mokesčių inspekcijos ir kurioms dėl to taikoma viešosios kontrolės sistema. Pažymėtina, kad Komisija tikinamai neįrodė, kad atsižvelgiant į kovą su sukčiavimu ir mokesčių vengimu ši priemonė yra nepagrįsta.

40 Taigi reikia konstatuoti, kad Komisija neįrodė, jog PVM direktyvos 11 straipsnyje numatytos schemos taikymas tik finansų ir draudimo sektoriaus atžvilgiu prieštarauja Sąjungos teisei.

41 Tuo remiantis ir atsižvelgiant į tai, kad Komisijos ieškinys nepriimtinas tiek, kiek jis grindžiamas vienodo požiūrio principo pažeidimu, jos ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Pagal Teisingumo Teismo Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Švedijos Karalystė reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti. Remiantis to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalimi, pagal kurią bylą stojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas, reikia nuspręsti, kad Airija ir Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**
2. **Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
3. **Airija ir Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.

* Proceso kalba: švedų.